

— Е?

— И Нитче, — учителят и на студента, па и на Ради-
воя, — създаде теорията за свръхъ — човѣка, само за да
почувствува себе си свръхъ — човѣкъ.

— Да! възкликна тя, безъ да разбира защо стори
това.

— А защо му е тази свръхъ—човѣщина надъ човѣ-
цитѣ? . . . Не е ли то сжщото нѣщо, каквото е това: да
си лидеръ на една политическа партия, да си главенъ
секретаръ въ едно министерство, да си първомайсторъ въ
едно индустриално общество, да си свръхъ-човѣкъ надъ
човѣци? — Ей Богу, основата е една и сжща.

Тя му стисна ржката, подадена на чувства, които
нѣмаха нищо общо съ неговитѣ мисли и само продума:
кой знай! — — — —

Тогавя ти ми се хареса не толкова по това, че
умѣеше да имъ оцонирашъ, колкото за това, че въ тебъ
азъ видѣхъ тържеството на единъ духъ, който се стрѣ-
ми и завладява — — — —

Ти имашъ такива качества — — — —

— Какви? — запита съ любопитство той.

Вмѣсто отговоръ тя склони на рамото му глава и
леко въздѣхна.

Той почака да чуе отговоръ и като не получи, сло-
жи на главата ѝ ржка и съ трепетъ заглади косата ѝ.

Отдѣхвайки единъ до другъ, тѣ слушаха спустнала-
та се мълчелива нощъ надъ свѣтлата обителъ и сѣкашъ
дочуваха онова, което устнитѣ имъ недошепваха.

— Ано, — долѣтѣ до тѣхъ гласа на майката.

— Майка ти! — вдигна глава той.

— Та какво?

— Не, не бива да даваме поводъ за подозрение.

— А пкъ азъ имамъ на цѣлия свѣтъ да разпирая,
че те обичамъ. Цѣлиятъ свѣтъ да разбере, че беззавѣтно
съмъ прѣдана на човѣкъ, който всецѣло е запълнилъ
моего сжщество.

— Не, не, — я прѣсѣче той. Трѣбва да бждемъ бла-
горазумни.

Той стана и като ѝ стисна прощално ржката, за-
върши: —

Трѣбва да се раздѣлимъ. Знаемъ — —